

Od vydání debutové desky [Martiny Trchové](#) s názvem **Čerstvě natřeno** už přeci jen nějaký čas uplynul. Podotýkám, že ne zas tak moc, abych mohl napsat, že se jedná o již ohraný kousek našich domácích sbírek hudebních nosičů. Málokterý hudební subjekt dokázal vzbudit svým prvním placatým počinem takový rozruch jako právě Martina Trchová. Martinou byl najednou zahlcen celý internet i rádia, jenže média někdy nemusí korespondovat s názorem obyčejného posluchače. A tak si položme otázku:

Je první CD písničkářky Martiny Trchové spíše zklamání, či právě naopak přesný zásah do černého středu terče posluchačova srdce?

Pozastavme se na naší cestě mezi čtrnácti vylišovanými stopami ponejprve u přebalu. Fotografie líbezného obličejě písničkářky v černobílé podobě orámované tahy štětce namočeného do žlutozelené barvy působí vkusně, byť nijak originálně. Uvnitř se nachází kromě fotografií z natáčení i kompletní sada textů, což je dnes standardem. Nepozoroval jsem, že by se tištěná podoba textů nějak výrazně lišila od nahrávek - nechť je to tvůrcům počítáno k dobru.

Z bookletu se zároveň dozvídám, že za aranžemi nestál jen Vítěk Sázavský, ale vlastně celý kolektiv hudebníků. Vedle Martiny Trchové a **Karoliny**

Skalníkové (příčná flétna a zpěv) zde ve více jak polovině písní hraje i **Jan-Matěj Rak** (akustická kytara),

František Raba

(kontrabas) a

Mário Bihári

(akordeon) z kapely Koa,

Jaroslav Kvasnička

(bicí a perkuse),

Vladka Hořovská

(housle a violy),

Rudolf Andrš

(kontrabas),

Vladislav Čížek

(elektrická kytara),

Boris Kubíček

(saxofón) a kolegyně z Ježibabince

Žofka Kabelková

(zpěv).

Nahrávalo se (stále čtu v bookletu) v AV studiu ve Vyšším Brodě během ledna až dubna, aby ke konci května mohla být deska na pultech.

První poslech přinesl mnoho pocitů a radostí. Písně pěkně plynou a za okamžik je konec provázaný s pocitem: "*Já chci ještě!*". Aranže jsou postaveny na vícenástrojovém provedení, ale opravdu kapelně zní jen úvodní "

Tamtamy", kde

hlavní slovo dostává elektrická kytara. Obavu, že Martina chce být více rockerkou, než-li něžnou zpívající dívkou, ztrácím už při druhé písni "

Čerstvě natřeno

", která nás vrací zpět k písničkářině. Výsledný dojem: zdálo se mi, že mezi písněmi chybí nějaký společný motiv.

Po několika měsících ohrávání mi dochází, že jsem se v mnohém spletl. Vyjma několika výjimek filosofického charakteru ("*Křížem krážem*", "*A ty se ptáš*", "*Vzpoura*" - a i u nich je mé další tvrzení sporné) na desce naopak převažují skladby milostné. Vlastně jsou to všechno malé hudební obrázky zachycující různá stádia partnerského vztahu v milostném poměru. Rozchody. Hledání. Odloučení. Strach z vyjádření emocí. Nechybí ani sex. Ve všech písních Martina ukazuje svůj básnický talent, který projevuje zejména ve vytváření metaforických obrazů. Neutíká ke klišé a je originální. Na straně druhé je těžké se v jejích textech orientovat a chápat je, číst mezi řádky. O to více se může posluchač (tedy i já) nechat unášet svou vlastní fantazií. V první půli desky nacházím příběh hledání, milování a rozchodu. V "

Tamtamech

" a "

Jinačím znamení

" shledávám začátky vztahů, které se v písních "

Čerstvě natřeno

" a "

Indiánská

" přenášejí do reálné podoby. Ti dva se dali dohromady a po vzájemném vzplanutí zhasínají v "

Odnikudnikam

". Druhý příběh zaniká už v eroticky laděné "

Indiánské

".

V "*Křížem krážem*" Martina zahaluje milostné hledání do filosofických motivů o smyslu života a stejně jako ve většině jejích písní, i zde bych našel pomyslný monolog směřovaný "od Ní k Němu". Jednou z nejlepších písní je poetická a úderná "*Malá samba o srdci*". Abstraktní a aranžersky jednoduchá, naplněná bolestí i touhou po vyjádření, působící více jako

Napsal uživatel Lukáš "Vořech" Pokorný
Čtvrtek, 15 Zář 2005 04:00

emociální výlev, kde slova mohou splynout do pocitů. "

Bostonský ledový čaj o páté ráno

" je zprvu nenápadný a stejně jako "

Křížem krážem

" se nad milostným monologem nese smíření s osudem v příběhu muže, kterého mohou smést a zničit. Nástroje se navzájem jen lehce potkávají a až na úplném konci vypukne bouře dialogů akordeonu a saxofonu.

Možná i sama autorka mé fantazii vytkne příliš velký rozlet, jenže udržet obrazy pochmurné vize v rozumných mezích je tentokrát pro mne proklatě těžké. A tak vidím Martinu jako zralou padesátnici, jak nervózně postává v nádražní hale a očekává "*Návrat ztraceného syna*", který odjel s přáteli lyžovat do hor. Sám sobě se směje a pomalu nechávám tuhle zimní baladu doznít, v přehrávači, hlavě i srdci.

Deska pokračuje asi jejím největším hitem "*Vzpoura*". Nepletu-li se, tak Martina má tuto píseň jak na obou svých demech ("

Teprv se

probouzím

2001, "

Maxisingl

" - 2003), tak i na živém sampleru ze "

Zahrady písničkářů

" z roku 2002 (Indies records). Na oficiálním debutu logicky nesměla chybět a kdyby se tak stalo, asi bych to nepřehlédl bez několika jízlivých slov. Jenže tu nechybí a já tak její provedení na této desce nemohu pochválit. Zvláštní disharmonie v kytarách utváří až odpudivou atmosféru. Vynechám-li současnou aranž, tak zbývá k pochvale jen pěknými obraty naplněný text (např. "...

jste jako voděnka, co proplová mi mezi prsty, kolik z vás nakonec zachytím ve své hrsti ...").

Do konce desky zbývají čtyři milostné balady. "*Zrnko písku v hodinách*" naplněné čekáním, těžko čitelná "

Proboha tě

prosím

", v

níž nacházím pocity ztracení a znovunalézání. "

Chvilkový šansón

" na mne působí jako poděkování za prožitou chvíli s nádechem romantiky. A celé dílo zakončuje chytlavě melodická skladba "

A ty se ptáš

" v duchu milostných otázek.

Napsal uživatel Lukáš "Vořech" Pokorný
Čtvrtek, 15 Zář 2005 04:00

Aranže jsou nasáklé několika vlivy. Převážně zůstaly podoby písni takové, jak je známe z koncertů nebo z demosnímku Maxisigl 2003, jen částečně obohacené o zvukové dobarvení akordeonem ("*Chvilkový šansón*") nebo novou kytarovou vyhrávkou ("*Vzpoura*", "*A ty se ptáš*"). Celou deskou se prolíná ještě aranžerský rukopis lidí z kapely Koa, který mi v poslechu nevadil, ale už ho znám z nové desky písničkářky Radůzy a tak na mne působí mírně konvenčně. Což mne nutí položit si otázku, jestli i na druhé desce půjde Martina cestou aranží po vzoru Navarová + Koa, nebo se uchýlí novým směrem k vlastní aranžerské osobitosti.

Na téměř každý pád si myslím, že Martina nezklamala, čímž jsem si odpověděl na otázku z úvodu tohoto článku. Vnesla do desky sebe a zároveň dala prostor k malé exhibici i dalším výtečným hudebníkům. A podařilo se jí natočit dílko, které neváhám označit za kandidáta na FC desku roku (alespoň za sebe řečeno), byť ani v nejmenším netuším, zda-li si naše Akademie populární hudby (Ceny Anděl) tohoto nosiče kvalitní náladové milostné hudby povšimne. A tak ji mohu vřele doporučit alespoň každému, kdo ctí lásku a fantazii. Takže: Snílci a romantici, tohle je něco pro Vá